

BÖN

Syster Cheryl C Lant

Primärföreningens generalpresident

KUV:s brasafton för unga vuxna • 9 september 2007 • Brigham Young-universitetet

Jag vill inleda det här talet i kväll med att återge en berättelse som vi alla känner väl till. Den handlar om en ung man som bodde i en stor stad. På många sätt liknade den städerna vi bor i idag. Den var full av aktivitet, buller och människor som var upptagna med arbete och lek — människor som frustrerade och stressade försökte hålla jämna steg med livet omkring dem. Det var en stad fylld av frestelser. Det fanns många röster som kallade på hans uppmärksamhet — röster som inbjöd honom att hänge sig åt själviska begär efter saker, makt, berömmelse och nöjen; röster som uppmuntrade honom att fuska lite här och ljuga lite där; röster som tjatade för att få honom med eftersom alla andra gjorde det.

Den här unge mannen hade många val att göra. Han hade en familj — en familj som förmodligen var lik många av våra familjer. Det var en familj med både starka sidor och svagheter. Hans föräldrar var goda människor som tog allvarligt på att lära sina barn rätta principer och önskade att deras barn skulle följa Herren. De var föräldrar som förmodligen gjorde misstag då och då i sina försök att uppnå detta. Fadern var prästadömsledare. Han var flitig i att uppfylla sitt ansvar mot sin familj och mot kyrkan. Några av barnen i familjen var respektfulla och lydiga. Andra ville följa sitt eget sinne och sin egen vilja — precis som i våra familjer.

Den här unge mannen var som ni ungdomar som är här ikväll. Han var skärpt, uppriktig, respektfull, ihärdig och lydig. Han älskade sina föräldrar och syster, och han älskade Herren. Han ville göra rätta val. Liksom de flesta av er lyssnade han på sin far. Men det var svårt. Och allteftersom tiden gick blev det svårare och svårare. Hans fars ord skilde honom åt från hans vänner och från världen runtomkring honom. Han ville och behövde veta själv om det hans far undervisade om var sant.

Vi läser i skrifterna hur han gjorde det och vad som hände: "[Jag] åtrådade högeligen att få veta Guds hemligheter. Därför ropade jag till Herren och se, han besökte mig och gjorde mitt hjärta vekt, så att

jag trodde alla de ord, som min fader talat." (1 Nephi 2:16)

Den här unge mannen stod inför beslut som skulle förändra hans liv, så han gick ödmjukt till sin himmelske Fader i bön, och han fick svar på sin bön. Den unge mannens namn var Nephi.

Nephi hade ett val att göra i sitt liv. Det liknade de val som vi alla måste göra varje dag. Fastän vår värld kanske skiljer sig mycket från hans, liknade de inflytanden som lockade honom till stor del inflytandena som lockar oss. Han var tvungen att välja mellan det som var världsligt och det som hörde Herren till. Vi måste göra samma slags val. Nephi valde att lägga sitt sinne och sin vilja i Herrens händer. Han valde att i bön gå till den enda sanna källan till sanning och rättfärdighet. Han valde att lyssna på svaren som Herren gav honom, och han valde att lyda. Denna enkla bön öppnade inte bara dörren till ett underbart liv av möjligheter och välsignelser för Nephi, utan tjänar också som ett exempel för oss idag.

Nephi sade själv i Första Nephi 19:23 att vi ska "[tillämpa] ... all helig skrift på oss, så att den måtte vara oss till nytta och lärdom". I kväll ska vi därför tala om den underbara evangelieprincip som Nephi förevisade. Vi ska tala om bön. Vi ska se till skrifterna och till profeterna för att få kunskap. Vi ska "tillämpa" dessa lärdomar på vårt liv.

Vill ni, när vi gör detta, tänka på bönen i ert liv och uppriktigt och allvarligt tänka på svaren på några frågor som jag ska ställa — frågor som: Vad bör jag be om i mitt eget liv? När och hur kan jag be? När jag ber, gör jag det innerligt och med tro? Känner jag att mina böner blir hörda? Tror jag verkligen på att Herren ska svara mig? Förstår jag hur svaren på bönerna kommer? Känner jag igen och accepterar svaren, även om de inte är de som jag vill ha? Förstår jag vad det innebär att tålmodigt vänta på Herren? Ber jag med verkligt uppsåt, och anpassar mitt liv enligt de svar jag får? Går jag framåt och handlar enligt de svar jag får?

Innan vi besvarar dessa frågor ska vi tala om bönen princip. Bön är helt enkelt den process genom vilken vi kan kommunicera med vår himmelske Fader. Och kommunikationen går åt båda hållen. Äldste Scott lär oss att bön "är en gudomlig gåva från vår Fader i himlen till varje människa". (*Liahona*, maj 2007, s 8) Oavsett vilka vi är, var vi är, vilka behov vi har eller vad vi har gjort, så är vi inte ensamma. Vi har en kärleksfull Fader i himlen som finns där för oss om vi bara vänder oss till honom.

Bönen åstadkommer mycket. Bönen är ett av de sätt som vi uttrycker vår tacksamhet på. Den ger tröst och frid. Det är genom bönen som vi har möjlighet att få ett vittnesbörd. Den hjälper oss att få ordning på våra känslor och tankar när vi uttrycker oro och önskemål för vår himmelske Fader. Den kan ge oss specifika svar. Vårt sinne kan upplysas eftersom uppenbarelse kommer genom personliga böner. Det är i bönen som omvändelsen börjar och det är genom bönen som vi kan veta om vi har blivit förlåtna, och bönen kan hjälpa oss förlåta oss själva och andra. Bönen kan vägleda oss. Den kan hjälpa oss att fatta beslut.

Vi kan få hjälp på mycket specifika sätt. Det är genom bönen vi kan få styrka, både till kropp och ande. Bönen kan skydda oss från alla källor till skada och ondska. Vi kan få tillgång till alla andliga gåvor om vi ber om det i uppriktig bön. Vi får svar på livets alla frågor när vi ber om dem i bön. Jag vet att det finns en läkande kraft i bönen — både när det gäller fysiska behov och andliga.

Bönen omfattar den enskilde — ni och jag — och den omfattar också hela gudomen. Alla tre medlemmarna i gudomen omfattas på följande sätt: När vi ber till vår himmelske Fader i Jesu Kristi namn, han som är vår förespråkare, kommer svar från vår himmelske Fader genom den Helige Anden. Det är genom den Helige Anden som vi känner Faderns och Sonens kärlek.

Jag vill att ni ska veta att jag vet att dessa principer angående bön är sanna. Det undervisas om dessa principer i skrifterna och i profeternas ord. Jag har ett personligt vittnesbörd om bönen kraft eftersom jag har upplevt många av bönen välsignelser i mitt liv. Men det jag verkligen vill tala om ikväll är hur ni känner för bönen i er liv — hur ni använder den för att få tillgång till himlens krafter. För att göra detta ska vi gå tillbaka till de ursprungliga frågorna.

Vad behöver jag be om?

Den första frågan är: Vad behöver jag be om i mitt eget liv?

Tänk på var ni befinner er i ert liv just nu. Oroar ni er för olika saker? Känner ni er ibland överväldigade eller förvirrade? Ni har säkert provningar och bekymmer. Vilka då? I Mormons bok lär Amulek oss några av de saker vi bör be om. När vi läser det här skriftstället tillsammans ber jag er hålla reda på vilka saker som nämns. Vi ska läsa från Alma 34, vers 17–26:

"Måtte därför Gud förlåna eder, mina bröder, gåvan att utöva tro till omvändelse, så att I börjen åkalla hans heliga namn, och då vill han förbarma sig över eder!

Ja, bedjen honom med all kraft om barmhärtighet, ty han är mäktig att frälsa,

ja, ödmjuken eder och hållen ut i bön till honom!

Åkallen honom, när I ären på edra betesmarker, för alla edra hjordar!

Åkallen honom i edra hus, ja, för hela edert hus, både morgon, middag och afton!

Ja, åkallen honom mot edra fienders makt!

Ja, åkallen honom emot djävulen, som är all rättfärdighets fiende!

Åkallen honom för grödan på edra åkrar, på det I mån hava välstånd däri!

Bedjen för hjordarna på edra betesmarker, på det de må förökas!

Men detta är icke allt. I måsten utgjuta edra själar i edra kammare och i löndom och i edra ödemarker."

Finns det några förslag på vad vi kan be om här? För mig verkar det som om vi behöver be om allting.

Alma bad om nåd så att han kunde bli frälst. Han bad om att försoningen skulle bli verksam i hans liv. Han omvände sig. Han bad för sin familj och för att hans boskap skulle förökas. Han bad om skydd mot Satan och mot frestelse. Jag tror att när han fick veta att han skulle be i sin kammare och i löndom och i sin ödemark, så talade Herren inte bara om platser där han kunde be — eller åtminstone så talade han inte bara om platser. Jag tror han bad Alma att gå till de hemliga platserna i sitt hjärta och i sitt liv och be för alla sina personliga provningar och svagheter.

Om vi tillämpar skrifterna på vårt liv kan vi se mycket som vi kan be om. För er kanske det innebär sådant som skolarbete, att hitta ett yrke, att träffa och hitta en värdig, och kanske en evig livskamrat. Kanske handlar det om att bilda familj och att skapa ett hem? Kanske om er hälsa? Kanske om er personliga värdighet? Kan det innebära ert personliga vittnesbörd, er önskan att veta hur ni ska tjäna Herren, ert behov av omvändelse och ert behov av att stärka er mot frestelser? Innebär det att ni ska be att den Helige Anden vägleder er i allt?

När vi ber måste vi tänka på att inte bara be om sådant vi vill ha. Vi måste komma till den nivå där vi ber om de saker Herren önskar för oss. När vi gör det lägger vi i själva verket vårt liv i hans händer. Vi säger: "Jag kan inte göra det här själv. Jag vill inte göra det själv. Jag ska göra det på ditt sätt."

När och hur kan jag be?

Detta för oss till den andra frågan: När och hur kan jag be?

Vi har förstås regelbundna böner som vi har uppmanats att be — personliga böner på kvällen och på morgonen. Vi har familjeböner och böner som hör till våra möten. Dessa är de första bönerna vi lär oss att be. Om vi inte är försiktiga kan de bli rutinmässiga och till och med mekaniska.

Hur ofta uppsänder vi inte en snabb morgonbön för att sedan hoppa upp och rusa ut genom dörren — utan att tänka mer på den? Hur ofta somnar vi medan vi uppsänder vår kvällsbön, eller hoppar över den för att vi är så trötta? När vi tänker på vem vi talar till när vi ber, hur mycket han har gjort för oss, och hur beroende vi är av honom, så ger det skäl till eftertanke. När vi tar oss tid att begrunda medan vi ber, får Anden möjlighet att tala till oss.

Familjeböner kan vara kraftfulla. De kan ena familjemedlemmar och stärka dem i svåra tider. De kan ge skydd. De kan ge tröst och frid. När våra barn var ute på missionsfältet brukade vi räkna ut tidsskillnaden mellan hemmet och missionen, och sedan räknade vi ut när — på deras tid — vi skulle be familjebön hemma så att de visste exakt när vi bad för dem. Flera av dem har sagt att de kunde förnimma dessa böner och att de stärktes av dem på ett särskilt sätt just när de behövde det.

Men vi har fått lära oss i skrifterna att dessa formella böner inte är det enda sättet som vi kan närma oss

vår himmelske Fader på. I Alma 34:27 läser vi: "Ja, när I icke åkallen Herren, bören I dock låta edra hjärtan varda fyllda och överflöda i bön till honom utan återvändo för eder välfärd."

Vi kan alltid ha en bön i hjärtat. Vad innebär det?

Jag tror att det är när vår själ sträcker sig upp mot himlen — mot vår himmelske Fader. Det är en hastig men intensiv känsla som uttrycker: "Tack." "Hjälp mig." "Vad är det rätta för mig att göra?" "Vad ska jag säga?" "Förlåt." Det är en längtan efter tröst, styrka och vägledning när man befinner sig mitt i en situation. Det är känslan av glädje och förtjusning över något vackert. Det är bekräftelsen av att den Helige Anden verkar i ert liv. Det är att öppna vårt hjärta för ständig kommunikation. Detta slags bedjande kan vara mer eller mindre konstant, så som vi tillåter det att vara. Vi styr det genom våra aktiviteter, vår miljö och vårt hjärtas tillstånd.

Vad finns det då som kan hindra detta från att hända? Hög och ihållande musik, även om det är bra musik, kan bli till buller som kväver en bönefylld tanke redan innan den formas i vårt sinne. Att omge sig med kaos, röra och förvirring kan kväva Anden. Att bli alltför upptagna och stressade av vardagslivet kan distrahera vårt sinne från himlen. Våra böner blockeras om vi tillåter oss själva att vara på platser där vi vet att Anden inte kan finnas. Att låta olämpliga och fula bilder komma in i sinnet genom det vi ser på Internet, på film, på teve eller det vi läser, förstör vår kontakt med himlen. Vårt hjärta kan stängas när vi är arga, irriterade eller retar oss på andra.

Men ni säger kanske: "Allt det här är en del av vardagslivet. Hur kan vi hålla oss borta från det?" Jag tror att det kan bli en del av vårt vardagsliv om vi tillåter det. Vi har kontroll, eller vi *kan* åtminstone ha kontroll.

Det är viktigt att var och en av oss begrundar sitt liv och överväger vad vi måste göra för att kvalificera oss för himlens välsignelser. Vi blir medvetna om hur nära himlen vi är om vi bara sträcker oss upp mot den. Och det faktum att vi sträcker oss upp mot den kan hjälpa oss sätta vårt liv i balans med det som tillhör Anden. Ju närmare vi är Anden, desto mer kan vårt hjärta vara öppet och vänt till vår Fader i himlen. För mig för hjärtats bön mig närmare Herren än något annat jag kan göra. Och jag kan göra det var som helst och när som helst. Den är en livlina för mig.

Ber jag innerligt och med tro?

Vår nästa fråga är: När jag ber, gör jag det innerligt och med tro?

Gå tillbaka till Alma 34:17–27. Hela det här skriftstället visar att vi både behöver vara innerliga och ha tro. Lägg märke till följande ord: "utöva tro", "åkalla hans namn", "bedjen honom", "utgjut edra själar", "överflöda i bön". Det här är mer än bara en plikt-skyldig, hastig bön.

Alla böner behöver komma djupt inifrån vårt sinne och hjärta. Hur förolämpande måste det inte vara för Herren — som har erbjudit oss så mycket, som står redo att ge oss varje välsignelse som är nyttig för oss — när vi skyndar igenom våra böner, eller sover oss igenom dem, eller låter tankarna vandra, eller blir nonchalanta och respektlösa och använder vardagliga ord. Hur ofta glömmet vi honom inte helt och hållet utom när vi har ett trängande behov?

Ibland *är* våra böner en enträgen vädjan om hjälp. Jag minns en sådan bön som jag uppsände när min då treårige son hade kommit bort. Han hade lekt med de andra barnen i trädgården. Jag hade tittat bort för en ögonblick för att se till min baby. Och plötsligt var han borta.

Omedelbart uppsände jag en desperat bön om hjälp. Tanken kom för mig att han var vid en simbassäng vid ett lägenhetskomplex omkring tre kvarter bort.

Han hade aldrig varit vid den bassängen förut. Han hade inte ens varit vid lägenheterna. Bassängen var omgärdad av en byggnad och hölls alltid låst. Han visste inte ens att den fanns där. Men känslan var stark.

Medan jag sprang dit ropade jag på min tioårige son som var ute och cyklade att han skulle cykla till bassängen så fort han kunde. När han kom dit såg han sin lillebror och en annan liten pojke i samma ålder som *kände till* bassängen, börja vada i den grunda delen av bassängen. De hade alla kläder och skor på sig — och fastän dörren hade stått öppen fanns ingen annan där.

Några böner är intensiva och kräver omedelbara svar! Lyckligtvis är inte alla böner sådana. Om vi går till Herren i bön regelbundet så kommer han att vara där när vi har något brådskande behov.

När vi ber innerligt så verkar det visa tro på att bönen kan bli besvarad. Tro är något enkelt och barnsligt för

en del av oss. Den kan komma av kärlek eller kanske aldrig har prövats. Men för de flesta av oss är tro något som vi ständigt måste arbeta på för att ha. Vi kan få stor tro genom en enda upplevelse, men nästa gång vår tro prövas verkar det som om vi måste börja om på nytt med att verkligen känna tillit till Herren. Men jag lovar er att om ni ber och har tro på att vår himmelske Fader är där, att han älskar er och att han kan besvara alla böner, så kommer er tro att växa och bli starkare och ni har möjlighet att nå en punkt i ert liv då ni vet att detta är sant. Att hålla något för sant är början på tro.

Tror jag verkligen att mina böner blir hörda och kommer att besvaras?

Nästa fråga: Tror jag verkligen att mina böner blir hörda och att min himmelske Fader svarar mig?

Låt mig berätta om en liten pojkes bön. Han heter Brayden. Han var liten vid denna tidpunkt — fem eller sex år. Han hade läst Mormons bok tillsammans med sin familj. Familjen läste några verser varje dag och hade sedan familjebön.

En dag läste de orden i Moroni 10:4: "Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft."

Det var Braydens tur att be den dagen. Han inledde bönen på vanligt sätt, med de vanliga orden, men sedan sade han något som var annorlunda. Han sade: "Himmelske Fader, är Mormons bok sann?" Sedan gjorde han en paus.

Han var tyst så länge att hans pappa tittade upp för att se om han behövde hjälp med att avsluta bönen. Men han behövde ingen hjälp. Han sade bara: "Tack, himmelske Fader", och avslutade bönen. Anden kändes i hemmet och bar vittne för hela familjen att skrifterna var sanna. Hans bön kom av en enkel, vacker tro.

Ni är barn till Gud, precis som Brayden. Ni är av stort värde för honom. Han har flera gånger uppmanat oss i skrifterna att "alltid be". Han har gett oss försöningen för att vi ska kunna komma tillbaka hem. Varför skulle han inte besvara era böner? Det gör han. Jag lovar att han gör det! Men kanske är det inte

Herren vi ifrågasätter. Kanske är det vår egen värdighet vi ifrågasätter. Kanske är det vår brist på kunskap om hur Gud besvarar böner som får oss att ifrågasätta.

För att bättre kunna förstå och svara på hur vår himmelske Fader besvarar våra böner ska vi titta på följande tre frågor:

”Förstår jag hur svaren på bönerna kommer?”

”Känner jag igen och accepterar svaren — även om de inte är de som jag vill ha?”

”Förstår jag vad det innebär att tålmodigt vänta på Herren?”

När vi har kvalificerat oss genom personlig värdighet besvarar vår himmelske Fader alltid våra böner. Lagg märke till ordet *kvalificera*. Vi måste verkligen anstränga oss för att vara värdiga Herrens välsignelser.

President Harold B Lee sade: ”Vill du ha en välsignelse så stå inte bara på knä och be om den. Förbered dig på alla sätt och vis du kan att bli förtjänt av att få den välsignelse du eftersträvar.” (*Stand Ye in Holy Places* [1974], s 244)

Vi måste hålla oss nära Anden för att veta vad vi ska be om och för att kunna urskilja hans svar. Men det innebär inte att vi måste vara fullkomliga, eller ens i närheten, för att kunna be och få svar. Och det är därför att bön är ett av sätten vi kan omvända oss på och ett av sätten vi kan bli mer fullkomliga på.

Vår himmelske Fader besvarar inte bara våra böner utan besvarar dem också på ett sätt som är till evig välsignelse för oss. Det är en princip som är absolut sann. Men våra böner kan besvaras på många sätt. Han kan säga ja. Han kan säga nej. Han kan säga inte nu. Ibland kan vi tycka att han inte svarar oss alls eftersom vi inte kan urskilja svaret. Vi måste lita på Herren och på hans tidsplan. Vi måste lära oss att känna igen svaren när de kommer.

Vissa svar kommer lite i taget för att stärka vår tro. Äldste Dallin H Oaks sade: ”Vi kan inte tvinga fram andliga ting. Så måste det vara. Syftet med vårt liv att få erfarenhet och utveckla tro skulle omintetgöras om vår himmelske Fader genast skulle ge oss svar på varje fråga eller leda oss i varje handling.” (*The Lord’s Way* [1991], s 36)

Några svar har vi redan fått och Herren litat på att vi handlar därefter. Ibland tvekar vi mellan två lika goda val och Herren ger oss chansen att använda vår gudagivna handlingsfrihet.

I vår angelägna önskan att få ett specifikt svar på en bön är vi kanske ovilliga att lägga vårt liv i Herrens händer och acceptera det svar vi får. Vi vill ha det vi vill ha, och vi vill ha det nu!

Kanske ligger problemet i att vi inte inser hur svaren kommer. Vi är medvetna om att vissa böner besvaras på ett förunderligt sätt, som när Joseph Smith fick sin första syn, men för det mesta besvaras böner på ett mer stillsamt sätt. I Läran och förbunden 8:2–3 kan vi läsa om två sätt som Herren besvarar böner på:

”Ja se, jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta.

Se, detta är uppenbarelsens ande.”

Det första sättet som nämns är för vårt förstånd. Svaren kommer genom den Helige Andens stilla och milda röst som tankar, idéer — kunskap. Det kan vara plötslig inspiration som vi får omedelbart, eller tankar som vi måste begrunda och som utvecklas med tiden. De åtföljs ofta av en god känsla.

Det andra sättet som nämns är genom vårt hjärta. Det har mer att göra med våra känslor. Vi kan få negativa, förvirrande känslor som talar om för oss att svaret är nej. Eller så kan känslorna vara ljuvliga, fridfulla, uppmuntrande och tröstande. Dessa känslor betyder att svaret är ja. Dessa känslor liknas ibland vid ett intensivt, brinnande sinnesintryck. Känslan kan också vara mycket lågmäld.

Huvudprincipen här är att vi har befallts att be till vår himmelske Fader. Han hör alla böner. Han besvarar våra böner på det sätt som är bäst för oss. När vi vet detta i djupet av vår hjärta så blir vi inte missmodiga och vänder oss bort från honom. När vi inte känner igen svaren omedelbart fortsätter vi att vara trofasta — och ber oavbrutet för att upptäcka hans vägar. Anden kan hjälpa oss och vi lär oss urskilja hur svaren kommer och vilka svaren är. Det kan skilja sig från person till person och kan även vara olika i varje upplevelse vi får. Jag vet att när vi kvalificerar oss för att ha den Helige Anden med oss hela tiden så kan vi bättre se och förstå svaren på våra böner.

Går jag framåt och handlar?

Den sista frågan är: Anpassar jag mitt liv enligt svaren jag får på mina böner? Går jag framåt och handlar?

Jag vet att Herren hör och besvarar böner. Men jag tror också att om vi hela tiden ber men sedan vägrar

att lyssna och följa, så kommer han inte att vara så tillgänglig för oss i framtiden. I Läran och förbunden 101:7–8 står det:

”De voro sena till att höra Herrens, sin Guds, röst; därför är Herren, deras Gud, sen till att höra deras böner och besvara dem på nödens dag.

De föraktade mitt råd på sin frids dag, men när deras nöds dag kommer, äro de tvungna att söka mig.”

När vi får svar från Herren måste vi handla därefter med tillit och förtroende. Jag tror inte han blir glad om vi hela tiden söker efter ännu ett svar när vi redan har fått ett. Vi behöver komma ihåg vad han har gett oss och handla därefter i tro.

Känns det ibland som om jag inte vill be?

Om ni ursäktar vill jag ställa en fråga till: Känns det ibland som om ni inte *vill* be?

I Andra Nephi 32:8 läser vi: ”Om I nämligen hadn velat hörsamma Anden, som lär en människa att bedja, skullen I hava vetat, att I måsten bedja. Den onde anden lär ej en människa att bedja, utan han lär henne, att hon icke skall bedja.”

President Brigham Young lärde oss: ”Det spelar ingen roll om vi känner för att be, utan när stunden kommer för att be, be! Om vi inte känner för det, bör vi be tills vi gör det.” (Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young, s 45)

Mina kära unga bröder och systrar, ni står inför mycket som är nytt i livet. Det är ett nytt skolår, ni kommer att få nya erfarenheter, nya relationer — kanske eviga relationer. Ni påbörjar ert liv på

många sätt. Ni har många viktiga beslut framför er. Angående dessa beslut så förväntar sig vår himmelske Fader mycket av oss. Han förväntar sig att vi gör allt vi kan — för att tänka, för att arbeta, för att utöka vår förmåga. Men om vi är villiga att göra det på Herrens sätt, och lägga vårt liv i hans händer, så blir det så mycket lättare. Och vi fattar rätt beslut.

I Bible Dictionary, kyrkans bibeluppslagsbok, står det: ”Avsikten med bön är inte att förändra Guds vilja, utan att för oss själva och andra säkerställa de välsignelser som Gud redan är villig att ge, men som är beroende av att vi ber om dem.” (”Prayer”, s 753)

Allt vi behöver göra är att ödmjukt vända oss till honom och be, och sedan lyssna och lyda. Kort sagt, livet måste inte vara så svårt som vi ibland gör det. I Tredje Nephi 18:18–20 läser vi:

”Se, sannerligen, sannerligen säger jag eder: I måsten alltid vaka och bedja för att icke falla i frestelse, ty Satan önskar hava eder för att sälla eder som vete.

Därför måsten I alltid bedja till Fadern i mitt namn, och vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är rätt, troende att I skolen få, se, det skall givas eder.”

Låt oss följa Nephis exempel. Låt oss vända oss till vår Fader i himlen i ödmjuk bön. Låt oss ta emot de otaliga välsignelser som han har reserverat just för oss och för vår familj.

Jag vet att Gud lever! Jesus Kristus lever! De känner var och en av oss. De älskar var och en av oss. De väntar på oss. Må vi vara snara att handla genom att vända oss till dem i ödmjuk bön. I Jesu Kristi namn, amen.